

Sygn. akt III C 78/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irma Lorenc
Protokolant:	sekr. sąd. Anna Gnidzińska

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2018 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy M. S. – Zarządu Dróg i (...) Miejskiego w S.

przeciwko A. N.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. N. na rzecz powódki Gminy M. S. – Zarządu Dróg i (...) Miejskiego w S. kwotę 244,20 zł (dwieście czterdzieści cztery złote dwadzieścia groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 września 2011 r.

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania.

Sygn. akt III C 78/18

UZASADNIENIE

w postępowaniu uproszczonym

Pozwem z dnia 20 września 2011 r. powódka Gmina M. S. – Zarząd Dróg i (...) Miejskiego w S. wniosła o zasądzenie od pozwanej A. N. kwoty 245,75 zł, na którą składały się: opłata dodatkowa w wysokości 242 zł, opłata przewozowa w wysokości 2,20 zł oraz 1,55 zł tytułem kosztów wezwania. Od sumy tych należności powódka zażądała odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, nadto domagając się od pozwanej zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż pozwana w dniu 29 września 2010 r. odbyła przejazd środkiem komunikacji miejskiej w S. bez ważnego biletu.

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu od powódki. Podniosła zarzut przedawnienia roszczenia objętego pozwem, jak i niewykazania go co do zasady i wysokości. Pozwana wskazała również, że kwestionuje skuteczność zawartej umowy cesji, zaprzecza, aby dług pierwotnego wierzyciela względem pozwanej był jej przedmiotem, podnosząc, że wskazywany jako dowód wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nie ma

waloru dokumentu urzędowego. Pozwana zaprzeczyła również, by zostało do niej skierowane wezwanie do zapłaty, zarzucając niewykazanie wymagalności roszczenia, kwoty, na którą zawarto umowę i wysokości odsetek.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka wniosła o jego nieuwzględnienie, podnosząc, że nie dokonywała żadnej cesji, a jej roszczenie wynika z zawartej przez pozwaną 29 września 2010 r. umowy przewozu, z której pozwana nie wywiązała się, nie kupując biletu stanowiącego równowartość kosztów przewozu. Powódka wskazała, że wezwanie do zapłaty zostało przez nią pokwitowane, zaś przed upływem terminu przedawnienia roszczenia wytoczono powództwo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana A. N. w dniu 29 września 2010 r. podróżowała tramwajem linii 3 od przystanku „Dworzec Główny” do przystanku „Plac (...)”. W wyniku kontroli biletów okazało się, iż pozwana nie posiada biletu na przejazd. Pozwaną obciążono opłatą przewozową w wysokości 2,20 zł i opłatą dodatkową w kwocie 242 zł, które to należności zobowiązana była uiszczyć w terminie 14 dni.

dowód:

- wezwanie k. 6

Opłata za jazdę bez ważnego dokumentu przewozowego, zgodnie z uchwałą nr XXIII/600/08 Rady Miasta S. z dnia 16 czerwca 2008 roku, ustalona jest na podstawie ceny najtańszego biletu jednorazowego normalnego jako 110-krotność tej ceny. Zgodnie z powyższą uchwałą, opłatę tę ustalono na 169 zł w przypadku uiszczenia jej kontrolerowi lub w terminie 7 dni albo 242 zł w przypadku uiszczenia jej w terminie późniejszym.

dowody:

- uchwała z dnia 16.06.2008 r. k. 4 - 5

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części.

Podstawę prawną roszczeń powódki stanowił art. 774 k.c., zgodnie z którym przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Stosownie do art. 16 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz.U. nr 53, poz. 272 ze zm.) umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.

Powódka przedstawiła wezwanie serii (...) nr (...) pokwitowane podpisem pozwanej, z którego treści wynika, że pozwana zawarła z powódką umowę przewozu, podróżując w dniu 29 września 2010 r. tramwajem linii 3 od przystanku „Dworzec Główny” do przystanku „Plac (...)”. W toku procesu pozwana nie sformułowała żadnych zarzutów, ani nie zaoferowała jakichkolwiek dowodów, które podważałyby wiarygodność tego dokumentu. W istocie treść sprzeciwu od nakazu zapłaty wskazuje na to, iż został on sformułowany bez uprzedniego zapoznania się przez pozwaną z aktami sprawy, w tym treścią pozwu, o czym świadczy podważanie w nim skuteczności umowy przelewu, czy podnoszenie argumentu, iż wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nie ma waloru dokumentu urzędowego, w sytuacji, gdy powódka nie powoływała się na cesję wiarygodności i tego rodzaju dokumenty.

Z powyższego wezwania wynika (co pozwana potwierdziła podpisem na tym dokumencie), że w chwili kontroli nie posiadała ona jednorazowego biletu na przejazd na kwotę 2,20 zł, a tym samym odbyła jazdę bez biletu, co uzasadniało roszczenie powódki o zapłatę opłaty dodatkowej oraz przewozowej.

Sąd uznał również, że powódka wykazała swoje roszczenie o zapłatę opłaty dodatkowej i przewozowej również co do wysokości. Opłata dodatkowa naliczana jest zgodnie z uchwałą nr XXIII/600/08 Rady Miasta S. z dnia 16 czerwca

2008 roku w sprawie sposobu ustalania w transporcie zbiorowym wysokości opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób, zabranych ze sobą do przewozu rzeczy i zwierząt. Zgodnie z § 1 pkt 1 tej uchwały za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu pasażer winien uiścić opłatę dodatkową w wysokości 110-krotności ceny najtańszego biletu jednorazowego normalnego. Wysokość ceny takiego biletu to 2,20 zł. Pasażer, który nie posiada ważnego biletu za przejazd ma obowiązek uiszczenia opłaty dodatkowej oraz przewozowej. Oznacza to, że oprócz opłaty dodatkowej w wysokości 242 zł, tj. 110x2,20 zł, pozwana winna była uiścić również opłatę przewozową, w wysokości 2,20 zł, tj. łącznie 244,20 zł.

Powódka domagała się również zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kosztów wezwania w wysokości 1,55 zł. Niemniej jednak nie wskazała nawet z jakim konkretnie wezwaniem łączyła swe roszczenie, a tym bardziej, by tej wysokości koszt w ogóle poniosła. W tej części powództwa nie sposób było uwzględnić.

Wskazać również należy, iż zgłoszony w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut przedawnienia roszczenia okazał się chybiony, w świetle bowiem art. 778 k.c. roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany - od dnia, kiedy miał być wykonany. Skoro sporny przewóz został wykonany 29 września 2010 r., to powódka wnosząc pozew przed upływem rocznego terminu przedawnienia, tj. w dniu 20 września 2011 r. spowodowała skutek w postaci przerwania jego biegu, zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c.

Mając na uwadze powyższe okoliczności w pkt I wyroku zasądzone od pozwanej na rzecz powódki kwotę 244,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w jej zapłacie, zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c. Przyjęto, że pozwana winna była zaspokoić roszczenia powódki w terminie wskazanym w wezwaniu doręczonym jej w dniu przewozu, po dokonanej kontroli biletów, tj. najpóźniej 14. dnia liczonego od 29 września 2010 r. Powódka żądała jednak zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie tej kwoty od dnia wniesienia pozwu i Sąd będąc żądaniem tym związany odsetki te zasądził od tej właśnie daty, tj. od dnia 20 września 2011 r.

W pozostałej zaś części powództwo w pkt II wyroku oddalono.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie III wyroku zgodnie z art. 100 k.p.c. Z uwagi na to, iż powódka w niewielkim zakresie przegrała proces, uznać należało, że pozwana winna zwrócić jej koszty procesu w całości. Na koszty te składały się: opłata od pozwu w wysokości 30 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda wysokości 60 zł, ustalone zgodnie z § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.